

EN KÄRLEKSSAGA

Precis liksom att alla goda sagosamlingar måste innehålla en spökhistoria, så måste de även ha ett lyckligt slut. Och av alla lyckliga slut, är de som tar sin ände i kärlekens varma berusning de vackraste. Därför vill jag nu avsluta denna odysseé med att berätta den vackraste av kärlekshistorier, nämligen den om vågorna och sanden. Det är en historia om kärlek utan tvång eller krav. En berättelse om band som är ömsesidiga i sin styrka och därför står över alla andra lagar. Det är en saga om kärlek i sin sannaste form, sådan som man bara kan få eller ge, men aldrig kan äga eller kräva åter. Äkta kärlek och ett ömsesidigt beroende, som är fullkomligt, eftersom det bygger på total kravlöshet och frihet. Grunden för denna kärlek är att våg och sand aldrig möts för att de måste, utan för att de vill.

Som så många andra saker i tillvaron är den sanna kärleken i sin renaste, enklaste skepnad, något av det svåraste att förstå. Det är så lätt att låta sig luras av det skenbara och ens egna önsknings om att ha funnit detta åtråvärda, att man säger sig ha hittat kärleken innan man egentligen har det. Många vill så förtvivlat, medan andra inte orkar leta sig fram till slutet på den väg av insikter som leder dit. Därför stannar de vid en återvändsgränd och tar den för en ändstation. Sedan finns det de som inte vågar hänge sig totalt åt det beroende som total kravlöshet innebär. Ja, det finns en mängd anledningar till att så många aldrig får uppleva den äkta kärleken. Till dem, till alla er som letar och även till de som har funnit, tillägnar jag denna berättelse som vinden berättade för mig någon gång under min långa vandring.

Jag hade efter en lång dags promenerande, slagit läger i en skymning som andades frid. En lätt bris lekte med det torra gräset omkring mig och fick det att rassla rofyllt. Jag såg fram emot att få vila i dess skydd och befann mig snart i det behagliga tillstånd som bara varar i några ögonblick, innan den slutgiltiga sömnen infinner sig.

Plötsligt drogs jag ur min dvala av att min bädd böjde sig över mig och jag förstod snart att det var en annalkande storm som fick gräset att vika sig. Himlen hade hunnit bli alldeles mörk och stjärnorna som nyss hade strålat så klart, var nu skynda av tjocka moln. De drev obarmhärtigt över himlavalvet, som jagade av en osynlig kraft. Jag bestämde mig för att ta skydd i ett ihåligt träd, som jag hade passerat tidigare under dagen och jag hann precis krypa in i dess famn, innan himlen brast i ett tungt regn. Världen drabbades i ett slag av en våldsamt storm. Det var en vind som rev och slet i träd och hus, som om den vore besatt och omöjlig att stoppa. Den fortsatte ursinnigt att härja hela natten, men när gryningen nalkades tycktes himlen ha tömts på sina krafter och världen var åter stilla. Då kunde jag äntligen somna och jag sov tills solen hade stigit högt på himlavalvet och värmden en jord som värkte av nattens raseri.

Gräset, som legat platt på marken, kunde åter resa sig och träden sträckte upp sina grenar mot den värmande solen, som för att be dess strålar slicka bort de

sista regndropparna från löv och blad. Snart kom vinden och hjälpte till att föra den varma luften över den jord den så ursinnigt hade våldfört sig på under natten. Förvånad såg jag hur jorden välkomnade vinden åter, som om alla oförrätter vore glömda och världen andades åter harmoni. Det var en akt i försoning och en gest så högaktningvärd, att jag inte kunde låta bli att undra vilka dolda sanningar som verkade bakom ett agerande som detta.

Därför vände jag mig till vinden som lekte lojt och drömmande med växter och djur på marken. Den svävade än hit, än dit, för att i nästa stund flyta fram på luftmassorna liggandes på rygg. Jag lyckades till slut fånga den, när den befann sig mitt i en långsam volt och jag frågade om den kunde förklara för mig vad det var som fått den att rasa så våldsamt bara några timmar tidigare.

Först tycktes vinden inte ens ha lagt märke till min anspråkslösa existens vid gräsrotternas fötter, för den visade inga tecken på att ha hört min fråga. Men så fäste den plötsligt sin blick på mig och studerade mig intensivt med ett nyfiket uttryck i sitt ansikte. Så sprack den till sist upp i ett hest, men lustfyllt skratt som fick allt levande i närheten att skälva av välbehag, och svarade lättsamt att det var för att sanden hade längtat så vansinnigt efter vattnet. Med de orden slog vinden drömmande ihop ögonen medan den tog ett djupt andetag och man kunde se att den drog sig till minnes om något mycket vackert. Efter ett tag öppnade vinden sina ögon och fixerade återigen sin intensiva blick på mig och sa:

”Och som du säkert redan vet, är alla krafter på himmel och jord för evigt förbundna att komma till dessa elements tjänst, närhelst de kallar.”

Jag förblev tyst ett tag, men tog slutligen till orda och sa generat att jag inte visste någonting om ett förbund av det slaget, men att jag gärna skulle vilja veta mer. Då slog vinden en glädjevolt i luften innan den satte sig till ro på en sten alldeles bredvid mig, för att dela med sig av sin kunskap om de högre makternas ordning.

”Du förstår,” sa vinden till mig, ”den vackraste kärleken är kanske den som ryms i mötet där vågorna rullar upp mot stranden. Just i det där ögonblicket, då vattnet älskar sanden, som älskar vattnet lika mycket tillbaka. Där, i bränningarna sker någonting så stort att det får snäckor att anta de mest fantastiska former och musslor att bära den frukt som blir fulländade pärlor. De som fått uppleva hur vågorna, efter att ha låtit sina vita fingrar av skum försiktigt treva sig fram på Atlantens smaragdgröna vattenyta, hämningslöst slungar sig mot de mjukt eroderade klipporna i Cap Vincent på Portugals sydkust, vet vilka krafter jag nu beskriver. Stenen ligger där, stolt och tålmodig, och väntar, medan vattnet besinningslöst smeker dess lena hud. Först långsamt och ömsint, sedan allt mer våldsamt, för att slutligen upplösa sig självt och sin älskare i en explosion av skum och safter. Det är en akt i kärlek som får marken att skälva och atmosfären att dåna. Just då, i detta erotiska möte av samlad, uppdämd längtan, håller världen andan och allt annat blir oviktigt. Inte ens tiden, som har en förmåga att göra sig påmind vid de mest opassande tillfällena, ids tävla med detta ögonblick om uppmärksamhet. Den drar sig undan likt en slagen hjälte och håller sig på ett

betryggande avstånd från den skådeplats, där den aldrig kan få annat än en obetydlig biroll.

Det är en kärlek som är så självklar och primitiv i sin form, att den lätt tas för givet. Men vägen dit har varit lång för båda parter och inte alls så enkel som man kan tro. Vattnet, som i sin natur är så flyktigt och omöjligt att fånga i mer än ett ögonblick. Ena sekunden är det där, för att i nästa vara långt borta. Och så sanden, som för evigt är dömd att ligga i vattenbrynet och vänta på sin älskade. Hur en sådan förbindelse över huvudtaget kan uppstå, är i det närmaste omöjligt för de flesta att förstå. Men vatten och sand vet att de hör ihop och det är det enda som är viktigt för dem. De vet.

Deras kärlekshistoria började redan i tidernas begynnelse, när vattnet som genom ett mirakel föll ner på den livlösa, torra stenen och väckte den. Gav den liv, fick den att långsamt öppna sig, för att kunna ta emot sin älskarinna. Och stenen njöt av att sköljas av den vätska, förutom vilken allt liv vore dömt att gå under. Den visste att den hade vattnet att tacka för allt. Det var vattnet som hade gett känslor och en vilja åt någonting som tidigare varit dött och helt själlöst. Och för detta älskade, och älskar fortfarande, stenen vattnet gränslöst.

Men för länge sedan älskade stenen vattnet själviskt också. För att försäkra sig om att denna livgivande essens för alltid skulle stanna kvar, bestämde sig stenen för att ändra skepnad, så att den kunde fånga vattnet i håligheter och fördjupningar. Ja, så stark är den effekt som vattnet har på den sten den berört, att det kunde få den till att göra detta. Så skapades sjöar och små vattendrag på den planet, som från början var ett helt slätt klot någonstans i världsrymden.

Men vatten måste få röra på sig. Det måste få smeka alla världens stenar och berg, måste ibland få stiga upp till den himmel som det en gång kom ifrån. Stillastående vatten blir snart ruttet och skämt, så lyder en av naturens grundlagar. Inte ens den starkaste sten får bryta mot en sådan lag. Det fångade vattnet började rastlöst och oroligt att röra på sig. Det gungade av och an i de skrevor som urstenen anlagt till bur och fick på så vis stenen att brytas ned i allt mindre partiklar. Till sist hade den tidigare så hårda och ogenomträngliga stenen brutits ned till fin sand. Genom de luftrum som bildades mellan sandkornen kunde vattnet sedan med lätthet smita ut och förenas med allt vatten som finns mellan himmel och jord.

Länge grät den nedbrutna stenen över att ha låtit sig luras av det trolösa vattnet, som först hade gett den förmågan att känna. Som fått den att ändra karaktär, från att ha varit kall och hård till att bli mjuk och följsam. Och sedan, när vattnet hade fullbordat detta verk, hade det övergett stenen och lämnat den åt sin ensamhet igen. Stenen tänkte, att det hade varit så mycket värdigare att vara ensam om den inte hade fått känslor och förmågan att längta.

Vattnet, som såg sandens förtvivlan och längtade efter den magik som uppstod när de båda förenades, kunde inte längre njuta av sin nyvunna frihet. Visst var det underbart att äga hela universum och att kunna slå sig ner var helst det önskade. Men nu visste vattnet att det ville till sanden.

Till slut blev den längtan vattnet kände efter sanden så stark, att det vände sig till vinden för att be den om råd. Vinden hörsammade de båda älskandes gemensamma önskan och blåste sanden till havet, där allt vatten förr eller senare alltid hamnar. Sanden fick flyga över världen tills den slutligen tilläts landa på stranden, där den försiktigt lades till ro vid vattenbrynet för att vänta.

Till sist såg sanden förvånat sin älskade komma den till mötes i en skummande vit våg. Och sanden förstod att den för alltid skulle vara förbunden med vattnet, som genom en himmelsk lag överordnad allt annat. Den förstod att den aldrig skulle kunna tilltvinga sig den kärlek vattnet hade att erbjuda och att det handlade om en känsla som inte kunde fångas. För sanden var detta en självisk form av kärlek som den inte längre var intresserad av. Den tänkte för sig själv att det nog var så här det skulle vara. Det var ur den sanna längtan, den som är så stark att den rubbar cirklar och hotar att förgöra allt som står i vägen för den, som den äkta kärleken skulle födas. Endast ur denna längtan kan modet att hänge sig totalt spira. När denna insikt hade infunnit sig, kunde sanden släppa all sin prestigefyllda stolthet. Den ryckte på sina axlar och gjorde sig hemmastadd. ”Tja, vad tusan, min natur är ju ändå att ligga någonstans och bara vara. Jag kan ju lika gärna ligga här som i Saharas öken”, tänkte den tidigare så kalla stenen och så var saken avgjord.

Och så kunde sanden bestämma sig för att stanna vid vattenbrynet och vänta där, eftersom den visste att vattnet så småningom skulle återvända. Den frihet sanden kunde erbjuda skulle få vattnets längtan att hålla i sig. Ja, så var det. Endast genom att släppa vattnet fritt, kunde sanden försäkra sig om dess eviga kärlek, en kärlek av den sorten som inte kan betvingas. Och mot dem som visar vattnet respekt för dess sanna, nyckfulla natur, är vattnet ständigt troget. Det säger aldrig när det ska komma eller hur. Men det kommer alltid tillbaka till dem som håller det kärt.

Därför återvänder vågorna alltid till stranden; för att den kärlek som vattnet känner för sanden är ömsesidig i sin styrka, om än motsägelsefull i sin karaktär. Och därför finner sig sanden i att vänta vid strandkanten tills vattnet kommer tillbaka; för att den kärlek sanden känner för vattnet är osjälvisk och ger lika mycket som den får tillbaka.